

AJUDANT A VIURE

Tant de bo escoltéssiu la seva veu

Pot ressonar llunyana però cal fer silenci, parar esment i seguir-ne els senyals. A més dels molts de sorolls que ens poden confondre i impedir-nos identificar-la, hi ha les naturals dificultats per a escoltar-la.

Tots i cadascú de nosaltres estem cridats a complir un paper en la vida. A això li diem vocació, crida particular que Déu fa a cada persona per a participar d'una manera especial en el seu Projecte i hem d'observar els senyals que ens dóna en la vida ordinària. Pot venir acompanyada d'una certa atracció sense saber perquè, és allò que ens agrada o ens apassiona, allò que hom vol «ésser» i al que ens sentim cridats. Potser perquè hem conegut algú que era així, o se'ns ha parlat de l'assumpte, o perquè ho hem vist a un reportatge.

Fa alguns milers d'anys, Déu, mitjançant el profeta Isaïes, va parlar així al seu Poble, a qui havia cridat per a Ell: «A tu, Israel, servent meu, poble de Jacob que m'he escollit, descendent d'Abraham, amic meu, jo t'he pres de l'extrem de la terra, t'he cridat de les regions més llunyanes, i t'he dit: Ets el meu servent; et vaig escollir i no t'he rebutjat. No tinguis por, que jo sóc amb tu. No et neguitegis, que jo sóc el teu Déu. Jo et dono força i t'ajudo, et sostinc amb la meua dreta bondadosa» (Is 41,8-10).

Descobrir la pròpia vocació no és una cosa d'un dia, és un procés que duu temps i que requereix perseverança, obrir els ulls, les oïdes i sobretot el cor per a saber escoltar la veu de Déu. Fora bo meditar la vocació de Samuel (1Sam 3,1-10) que acaba amb aquella coneguda resposta: «Parla, que el teu servent escolta.»

Déu segueix cridant-nos pel nostre nom a col·laborar amb Ell en la construcció d'un món diferent: Samuel no sabia què és el que anava a demanar-li Déu, però es va lliurar a Ell i es va disposar a escoltar-lo. Va tenir l'ajuda inestimable d'Elies que el va ensenyar a viure a l'escolta. Tant de bo trobem nosaltres mediacions com la d'Elies: a casa, al col·legi, a la feina, a la parròquia. Déu no es complau en cristians que es conformen essent simples espectadors en la vida o «anant a Missa els diumenges» i poc més. Déu ens crida a fer molt més per Ell i pels germans en aquesta vida.

Durant aquest Any de la Fe, caldria fer el propòsit d'escoltar la veu de Déu que ens pot parlar de moltes maneres. Hem d'estar amb el cor atent. Expressem-li la nostra disposició a descobrir quina és la vocació a la que ens està cridant, i demanem-li forces per a perseverar en la recerca i en la resposta a allò que ens demani: «No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre» (Jn 15,16).

La recerca de la vocació no sempre és fàcil, perquè no es mostra d'una forma tangible. Cal seguir buscant sense saber molt bé què trobarem, però disposats a prendre decisions. Com tantes vegades cantem acompanyant la pregària: «Tu ets qui ens crida i en silenci venim.»

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

Experiència d'un Simposi. «Maria de Natzaret, referent humà i cristià». 150 anys de l'Acadèmia Mariana

Entrevistem a Anna Maria Gaya, catequista i professora d'història en un Institut de Lleida, mare de dos fills, acaba de ser àvia. Felicitats!

Anna Maria, com a participant en el Simposi Marià, quina ha estat la teva impressió general?

Destacaria la profunditat i nivell de les ponències; l'encontre i el diàleg entre els participants, propiciat pels actes realitzats en diferents espais, com el Paraninf, el Museu de Lleida, el Caixa Fòrum, la Catedral, amb el concert, l'Oratori, amb la celebració de l'Eucaristia. A més l'impecable organització de l'IREL.

a institució formativa i en el coneixement i estimació de la seva figura senyera, Maria, i, a través d'ella, del seu Fill Jesús. Tot això des d'un àmbit universitari, a través de l'IREL, i a un nivell de divulgació de més abast popular.

Unint la fe i la cultura?

Sí, a Mn. Josep Maria Escolà el movia un doble esperit: unir la fe i la cultura, i apropar l'espiritualitat de Maria als nous temps. Ell veia en la devoció mariana una força guaridora i regeneradora de la societat.

Ens podries donar unes pinzellades de les ponències?

El teòleg Mons. Joan Esquerda va presentar Maria com a mare perfecta, primera creient i l'única persona humana que ha viscut tots els misteris de Crist. El Dr. Manuel Lladonosa tractà el context històric del naixement de la institució, la Dra. Montserrat Macià, directora del Museu Diocesà, ressaltà el caràcter eminentment marià del bisbat de Lleida i la Gna. Núria Caum abordà la reflexió sobre «Maria, com a referent humà i cristià».

També va haver-hi una taula rodona...

Sí, va reivindicar el referent de Maria de Natzaret per a la dona i la societat d'avui. Partint del retrat teològic de Maria, fet per la teòloga Mar Pérez, Marta Trepal, com a psicòloga, ens mostrà una via de reafirmació de la identitat femenina. Al seu torn, Dolors Tella, jurista, reivindicà el model de Maria per a renovar la política i l'administració, mentre Montse Esquerda, pediatra, subratllà els valors de l'acceptació, de la vulnerabilitat, del servei i de la confiança. Finalment, la Dra. Carme Borbonés ens mostrà la visió de Maria des de la teologia de la pobresa: Maria, dona sofrent al peu de la creu.

Com historiadora i amant de la cultura —ets autora de llibre «La nostra Cultura: art, festes, llegendes i tradicions populars de Lleida»—, com valors que s'hagi fet en l'Acadèmia Mariana, ja restaurada?

La realització d'aquest Simposi suposa un pas significatiu en la promoció de l'Acadèmia Mariana com

Què t'ha aportat a tu personalment aquest Simposi?

M'ha calat fons el missatge que ha estat el denominador comú de totes les intervencions: Maria com a expressió de la humilitat, el servei i la confiança plena en Déu.

Com a dona creient, mare, catequista i educadora, com influeix en el teu dia a dia la figura de Maria?

Maria és el model de fe, dona, mare i educadora. El «Sí» de Maria a Déu m'ajuda, en el dia a dia, a preguntar-me: *Senyor, què he de fer?* I a acollir de bon grat la seva voluntat.

Moltes gràcies, Anna Maria, per les teves paraules i el teu testimoni.

Carme Parellada

DIUMENGE I D'ADVENT

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 33,14-16)

«Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que compliré aquella promesa que tinc feta a la casa d'Israel i a la de Judà. Aquells dies, aquells temps, faré néixer a David un plançó bo, que es comportarà en el país amb justícia i bondat. Aquells dies serà salvat el país de Judà i viurà confiada la ciutat de Jerusalem. I a ell l'anomenaran: El-Senyor-és-el-nostre-bé.»

► Salm responsorial (24)

R. *A vós elevo la meva ànima, Senyor.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / feu que aprengui els vostres camins. / Encamineu-me en la vostra veritat, instruïu-me, / perquè vós sou el Déu que em salveu. R.

El Senyor, bondadós i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / els ensenya el seu camí. R.

Tot l'obrar del Senyor és fruit d'amor fidel / per als qui guarden la seva aliança. / El Senyor es fa conèixer íntimament als seus fidels, / els revela la seva aliança. R.

Christ i els símbols dels quatre evangelistes. Façana de la catedral de Chartres (França)

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 3,12-4,2)

Germans, que el Senyor faci créixer fins a vessar l'amor que us teniu els uns als altres i a tothom, tal com nosaltres també us estimem. Que ell refermi els vostres cors perquè siguin sants i nets de culpa davant Déu, el nostre Pare, el dia que Jesús, el nostre Senyor, vindrà amb els seus sants. Amén. I ara, germans, volem fer-vos una exhortació i un prec en Jesús, el Senyor. Vosaltres vau rebre el nostre ensenyament sobre la manera de comportar-vos i d'agradar a Déu; ja ho feu, però us demano que avanceu encara més. Ja sabeu els preceptes que us vam donar de part de Jesús, el Senyor.

► Evangeli segons sant Lluc (Lc 21,25-28.34-36)

En aquell temps, deia Jesús als deixebles: «Hi haurà prodigis al sol, a la lluna i a les estrelles. A la terra, les nacions viuran amb l'ai al cor, esverades pels bramuls de la mar embravida. La gent perdrà l'alè de por, pensant en els desastres que sobrevindran arreu del món, perquè fins l'estelada del cel trontollarà. Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre un núvol, amb poder i amb una gran majestat. Quan tot això comenci a succeir, alceu el cap ben alt, perquè molt aviat sereu alliberats.

Estigueu atents sobre vosaltres: Que l'excés de menjar i beure o la preocupació dels negocis no afeixugués el vostre cor i us trobéssiu a sobre aquell dia de cop i volta, perquè vindrà, segur, com un llaç, per a tothom, sigui on sigui de la terra. Estigueu alerta preguntant en tota ocasió i demanant que pugueu sortir-vos-en, de tot això que ha de succeir, i us pugueu mantenir drets davant el Fill de l'home.»

► Lectura del libro de Jeremías (Jr 33,14-16)

«Mirad que llegan días —oráculo del Señor— en que cumpliré la promesa que hice a la casa de Israel y a la casa de Judá. En aquellos días y en aquella hora, suscitaré a David un vástago legítimo, que hará justicia y derecho en la tierra. En aquellos días se salvará Judá, y en Jerusalén vivirán tranquilos, y la llamarán así: “Señor-nuestra-justicia”.»

► Salmo responsorial (24)

R. *A ti, Señor, levanto mi alma.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador. R.

El Señor es bueno y es recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

Las sendas del Señor son misericordia y lealtad / para los que guardan su alianza y sus mandatos. / El Señor se confía con sus fieles / y les da a conocer su alianza. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Te 3,12-4,2)

Hermanos: Que el Señor os colme y os haga rebosar de amor mutuo y de amor a todos, lo mismo que nosotros os amamos. Y que así os fortalezca internamente, para que, cuando Jesús, nuestro Señor, vuelva acompañado de todos sus santos, os presentéis santos e irreprochables ante Dios, nuestro Padre.

En fin, hermanos, por Cristo Jesús os rogamos y exhortamos: Habéis aprendido de nosotros cómo proceder para agradar a Dios; pues proceded así y seguid adelante. Ya conocéis las instrucciones que os dimos, en nombre del Señor Jesús.

► Evangelio según san Lucas (Lc 21,25-28.34-36)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos:

«Habrá signos en el sol y la luna y las estrellas, y en la tierra angustia de las gentes, enloquecidas por el estruendo del mar y el oleaje. Los hombres quedaran sin aliento por el miedo y la ansiedad ante lo que se le viene encima al mundo, pues los astros se tambalearán. Entonces verán al Hijo del hombre venir en una nube, con gran poder y majestad.

Cuando empiece a suceder esto, levantaos, alzad la cabeza: se acerca vuestra liberación. Tened cuidado: no se os embote la mente con el vicio, la bebida y los agobios de la vida, y se os eche encima de repente aquel día; porque caerá como un lazo sobre todos los habitantes de la tierra. Estad siempre despiertos, pidiendo fuerza para escapar de todo lo que está por venir y manteneos en pie ante el Hijo del hombre.»

COMENTARI

Durant aquest any litúrgic farà els comentaris a la litúrgia dominical el P. Jordi Latorre. El P. Latorre és salesià i doctor en Sagrada Escripura per la Facultat de Teologia de Catalunya. Actualment és el director del Centre Superior de Ciències Religioses Don Bosco, amb seu al Centre salesià Martí-Codolar, de Barcelona. També és professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i s'ha especialitzat en la pràctica de la lectio divina, és a dir, en aquella comprensió de la Bíblia que en fa també pregària i vida.

Molt aviat sereu alliberats

Amb l'Advent comencem un nou any cristià que ens farà reviu els grans misteris de Jesucrist i de la nostra pròpia vida de batejats.

El primer diumenge d'Advent ens posa en actitud d'espera escatològica i d'esperança confiada. La revelació bíblica és constant en l'anunci de la intervenció última i definitiva de Déu en el nostre món per tal d'alliberar-lo del mal que el tenalla.

Des d'una concepció estàtica del món, on tot guarda el seu equilibri i harmonia, amb una gran estabilitat, el trasbals de la intervenció divina provocarà que el cel i terra trontollin, però també els mars i les nacions se so-

mouran... fins al punt que res no restarà tal com era abans. Aquest trasbals còsmic constitueix el paisatge de la vinguda del Fill de l'home ornat amb la glòria pròpia de la divinitat.

D'altra banda l'espera de tot això demana una preparació per part del poble creient. Aquesta preparació demana austeritat de vida i deseiement, així com pregària constant. Ni l'excés de menjar i beure, ni la preocupació dels negocis, ni l'oblit de Déu ajuden a mantenir-se atents i alerta davant la vinguda del Fill de l'home i de l'acció transformadora de Déu.

Aquest primer diumenge del nou any cristià ens fa mirar en profunditat

la nostra existència. Només Déu és etern, tota la resta passa.

Ni la nostra vida personal, ni la societat humana, ni el món tal com el coneixem són eterns; tot té per tant un final. Ser-ne conscients ens ajuda a relativitzar el que som i el que duem entre mans, i, al mateix temps a esperar una nova realitat més enllà de la present.

Aquesta espera és plena d'esperança perquè el futur no és a les nostres mans, sinó en mans de Déu i del Fill de l'home; els únics capaços d'alliberar-nos de debò. Ells sí que saben el que es fan!

Jordi Latorre, SDB

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia de les hores: 1a setmana): Is 2, 1-5 / SI 121 / Mt 8,5-11
- **dimarts**: Is 11,1-10 / SI 71 / Lc 10,21-24 ■ **dimecres**: Is 25,6-10a / SI 22 / Mt 15,29-37 ■ **dijous**: Is 26,1-10 / SI 117 / Mt 7, 21.24-27 □ **divendres**: Is 29,17-21 / SI 26 / Mt 9, 27-31 □ ■ **dissabte**: Gn 3,9-15.20 / SI 97 / Ef 1, 3-6.11-12 / Lc 1,26-38 ■ **diumenge** vinent, II d'Advent (litúrgia de les hores: 2a setmana): Ba 5,1-9 / SI 125 / Fl 1,4-6;8,11 / Lc 3,1-6.

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Amb motiu de l'Any de la Fe, iniciem la publicació d'uns articles del Dr. Josep M. Rovira Belloso a partir del seu llibre *Déu fa créixer les persones, que ell mateix qualifica com «la collita de la meva tardor»*.

Imatge i semblança de Déu

Em vull plantejar amb senzillesa però a fons què és la persona humana. És quelcom que demana una resposta des del punt de vista humà, i també del religiós, en el sentit que pot ser molt interessant cercar quin resposta dóna la Bíblia a aquesta qüestió. Potser sona a tòpic dir que l'home és fet a imatge de Déu. El llibre del Gènesi, el primer de la Bíblia, ho diu, però en la nostra vida no sembla tenir gaire repercussió. I, a fe que és quelcom important i bàsic, perquè és el fonament de tota antropologia teològica: l'home és imatge de Déu. I l'home ha de ser semblança de Déu.

Efectivament, la creació de l'home i de la dona, com a culminació de tota la Creació, apareix en el Gènesi dotada d'èmfasi i solemnitat: «Déu va crear l'home a imatge seva. El va crear a imatge de Déu (La repetició subratlla la importància del tema). Creà l'home i la dona (els dos sexes en igualtat). Déu els bené... Déu veié que tot el que havia fet era molt bo» (Gn 1,27-31) —és bell i bo, no pas perfecte del tot com serà la nova Creació del cel nou i la terra nova, però sí «molt bo».

La persona humana és imatge de Déu perquè en ella es donen tres facultats —Coneixement, Amor i Acció— que en podríem dir *divines*, perquè Déu és un Amor Intel·ligent que té una Vida intradivina que, a més, crea. Les tres facultats: estimar, conèixer i actuar, també es donen en l'home. Per això la persona humana és imatge de Déu. La intel·ligència que coneix, la capacitat d'estimar (afectiva, distinta de la cognitiva) i la capacitat de dur a terme en el concret de l'espai i el temps allò que hem conegut i hem estimat, allò que ha estat intuït, imaginat o planificat —l'actuar— són objecte de contemplació aprofundida en aquest petit llibre.

En definitiva, què ens cal per arribar a la semblança amb Déu? El que ens cal és *imitar* Déu: «Sigueu perfectes com el Pare del cel és perfecte» (Mt 5,48). «Sigueu misericordiosos com el Pare del cel és misericordiós» (Lc 6,36). És la semblança amb Déu que Ell mateix demana el dia de la Creació i que Jesús corroborava. El Sermó de la Muntanya insisteix en la imitació de Déu que comença pel cor.

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(*Déu fa créixer les persones*, Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

L'aparició de la religiositat postmoderna

La religió seria actualment un espai on cristal·litza i s'expressa el malestar envers la modernitat. D'aquí, segons José Maria Mardones, l'aparició d'una *religiositat postmoderna*.

Gabriel Amengual afirma que, paradoxalment, en temps de nihilisme reapareix el sagrat. D'acord amb el tarannà postmodern, s'ha produït una fragmentació del discurs religiós. La conseqüència de la mort de Déu anunciada per Nietzsche no ha estat pas la desaparició del fet religiós, sinó el retorn dels déus, és a dir, la multiplicació

de formes de viure l'espiritualitat de manera espontània i sovint al marge de les grans tradicions.

Així, el nihilisme també pot ser una oportunitat per al creient si l'assumeix com un procés de purificació similar al viscut per Job. La imatge que aquest personatge bíblic té de Déu li és trastocada, fins i tot refutada, per les circumstàncies que afronta; i en comptes d'aferrar-se a les circumstàncies, com fan els seus amics, es deixa conduir pel Déu en qui creu i arriba a una altra imatge d'aquest Déu, o simplement s'abandona al Misteri insondable.

En aquest sentit, Àngel Castiñeira considera que el context postmodern ofereix un nou escenari on es poden trobar una raó desabsolutitzada i una fe a la intempèrie. La insatisfacció postmoderna renega avui dels vells reduccionismes de la racionalitat moderna; per tant, la raó autotranscendida pot reprendre un diàleg renovat amb l'opció de fe. Els creients que han sobreviscut al procés de secularització i al fenomen de la mort de Déu han après que els principis emancipadors de la modernitat no els han fet més incrèduls, sinó més adults. Per això mateix, el Déu cristià té encara alguna cosa a dir en el món postmodern.

Josep Otón

(*El reencantament postmodern*, Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

SANTORAL

2. ✚ Diumenge I d'Advent. Sant Silvà, bisbe; santa Bibiana, vg. i mr. (s. iv); santa Elisa, vg.; beata Maria-Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.

3. Dilluns. Sant Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes; sant Casià, mr.; sant Sofonies, profeta (s. vii aC); santa Magina, mr.

4. Dimarts. Sant Joan Damascè (s. vii-viii), prev. de la Laura de Sant Sabas i doctor de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificers, i també dels miners, invocada contra els llamps; sant Bernat, bisbe de Parma, cardenal; santa Ada, vg.; beat Francesc Gàlvez, prev. franciscà i mr. al Japó, nat a Utiel.

5. Dimecres. Sant Dalmau o Dalmai (Dalmacio), bisbe; sant Sabas (s. vi), abat fun-

dador de la Gran Laura, prop de Jerusalem; sant Guerau de Braga, bisbe; santa Crispina, vg.

6. Dijous. Sant Nicolau (s. iv), bisbe de Mira (Lícia), venerat a Bari (s. x); sant Pere Pasqual, bisbe de Jaén i màrtir (mercedari); sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Asel·la, vg.; santa Carme Sallés (Vic 1848 - Madrid 1911), fund. Concepcionistes misioneres de l'Ensenyament (RCM).

7. Divendres. Sant Ambrós o Ambrosi (†397), bisbe de Milà i doctor de l'Església; sant Eutiquià, papa (275-283) i mr.; santa Fara, abadesa.

8. ✚ Dissabte. Immaculada Concepció de la Verge Maria, anomenada també la Puríssima; sant Eucari, bisbe; sant Romaric, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del s. ii aC).

EVANGELIZAR

Presència de Jesucristo en su palabra

En la exhortació apostòlica de Benedicto XVI *Verbum Domini*, que proposa a tota la Iglesia los resultados del Sínodo de 2008, hallamos una preciosa *Cristología de la Palabra* (n. 11-13). Jesucristo es, en su historia única y singular, la Palabra definitiva que Dios dice a la humanidad. Y así se entiende la famosa cita de la primera encíclica de Benedicto XVI: «No se comienza a ser cristiano por una decisión ética o una gran idea, sino por el encuentro con un acontecimiento, con una Persona, que da un nuevo horizonte a la vida y con ello una orientación decisiva» (*Deus caritas est*, 1).

Y más adelante, en *Verbum Domini*, encontramos esta magnífica explicación: Cristo, realmente presente en las especies del pan y del vino, está presente de modo análogo también en la Palabra proclamada en la liturgia. Por lo tanto, profundizar en el sentido de la sacramentalidad de la Palabra de Dios puede favorecer una comprensión más unitaria del misterio de la revelación en obras y palabras íntimamente ligadas, favoreciendo la vida espiritual de los fieles y la acción pastoral de la Iglesia.

En la misma lógica de esta indicación de que se profundice en la sacramentalidad de la Palabra de Dios, sería de desear que el Sínodo reunido este año afirmara una presencia de Cristo —de menor intensidad pero con una eficacia germinal e incipiente— en la palabra que lo anuncia y lo proclama en los contextos cotidianos de la familia, el trabajo, la amistad, y en los contextos eclesiales de acogida y de acompañamiento (que no son todavía estrictamente litúrgicos).

En efecto, una toma de conciencia eclesial de la presencia de Cristo —por la acción del Espíritu Santo— en el *primer anuncio* en la vida cotidiana sería de una gran ayuda para impulsar la nueva evangelización en su terreno más inmediato y cotidiano: la vida de cada cristiano y de cada cristiana en su contexto concreto, y la vida de nuestras parroquias e instituciones eclesiales en situación de frontera y de primera acogida.

Xavier Morlans

(Cf. «El primer anuncio i la pedagogia de la iniciació», en *Documents d'Església*, Monestir de Montserrat, n. 989, 456-468)

ENTREVISTA

▶ PEIO SÁNCHEZ

Creure, en el cinema

Del 10 al 20 de novembre s'ha celebrat a Barcelona la IX Mostra de Cinema Espiritual. La presentació d'aquest certamen va tenir lloc a la Filmoteca Vaticana, que dóna suport, tant a la iniciativa com als seus continguts. El director del certamen és Mn. Peio Sánchez, que afirma que malgrat que cada vegada s'estrenaran menys pel·lícules que no siguin comercials i que cada vegada tindrem menys sales per veure aquest tipus de pel·lícules, «el cinema espiritual tindrà una demanda més consistent; per tant, haurem d'apostar-hi i obrir-li finestres i pantalles perquè se'n pugui veure». El lema de l'edició d'enguany ha estat «Creure, en el cinema» (www.semanacineeespiritual.org).

La matriu del festival neix de SIGNIS. El seu paper és encara més important arran de la celebració del Sínodo per a la Nova Evangelització?

SIGNIS és l'Associació Catòlica Mundial per a la Comunicació i a través seu s'assumeix la presència i la relació amb el món del cinema. En el Sínodo s'ha ressaltat la importància de la transmissió de l'Evangeli en els nous escenaris socials, culturals i comunicatius. Els relats audiovisuals poden ser veritables narracions i icones que plantegin els interrogants últims i proposin la fe. La nostra missió és servir d'enllaç per oferir les pel·lícules de cinema espiritual a educadors, catequistes i animadors, i donar-los les claus per interpretar-los.

La Setmana de Cinema Espiritual és una de les vies evangelitzadores més clares i directes dels joves?

La Setmana de Cinema Espiritual té en les diòcesis catalanes més de 15.000 joves que hi participen a través de prop de 200 centres educatius de la Fundació Escola Cristiana, amb la col·laboració de Delegacions de Joventut, d'Ensenyament o d'Apostolat Seglar. Les guies didàctiques elaborades per a l'ocasió són un material de referència per a moltes iniciatives que van des dels universitaris als centres penitenciaris, des de les famílies als moviments.

Quins han estat les novetats d'aquesta edició?

La Mostra per al públic general ha continuat amb les propostes de conjuminar cinema i reflexió, pel·lícules imprescindibles i pròximes estrenes de cinema espiritual. Enguany hem iniciat una col·laboració amb la Filmoteca de Catalunya i ens plantegem prolongar la programació especialment per als amics del cinema espiritual.

Òscar Bardaji i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

La força sanant de la fe: la pregària

La primera pregària que acostuma a sorgir en la malaltia és la de petició, demanar per la guariació o l'alleugeriment de la malaltia o el patiment. Aquesta és una pregària que ha estat molts cops desvaloritzada o criticada, però no podem negar que és ben autèntica i sorgeix del fons del cor. El mateix Jesús, quan prega a Getsemaní, demana ser deslliurat de la seva càrrega i del seu dolor: «Pare, tot t'és possible, aparta de mi aquesta copa» (Mc 14,36). Es descriu com un moment de foscor, d'intensa tristesa, de soledat. Malgrat que tot seguit afegeix: «però que no es faci el que jo vull sinó el que tu vols».

Demanar la curació a Déu és humà, però la pregària no es pot quedar en aquesta demanda, sinó més enllà, acceptar la vulnerabilitat i la fragilitat, demanant la força i el consol necessaris per viure-la fins al final, amb amor. No tot patiment de per si, «santifica», sinó és aquell patiment viscut amb amor, estimant fins al final: Jesús no busca el patiment, sinó ens ensenya a viure una actitud sana davant d'aquest. Aquesta seria la nostra demanda principal.

I amb paraules de la Dra. Sendino, «¿Mi mayor miedo? Que la intensidad de mi sufrimiento me tiente a no alabar a Dios y a no dar gracias a su nombre. Sólo pido una cosa: que la enfermedad no me aleje de Él...»

Montse Esquerda

Curs a l'IREL dedicat a la Missió

Dins del curs que s'està celebrant sobre la dimensió missionera, a l'IREL, recentment, ha fet la seva aportació Mn. Enrique Gálvez. Aquest sacerdot, arribat de Colòmbia per servir la nostra diòcesi, ens ha

parlat de l'origen de la seva vocació missionera, transmetent-nos el seu entusiasme, la seva saviesa i la seva esperança. Li estem molt agraïts per haver vingut a Lleida a enfortir la nostra diòcesi i fer-la més missionera.

Congrés nacional de Pastoral Juvenil

Nou persones hem participat en el 1r Congrés nacional de Pastoral Juvenil que s'ha celebrat a València, de l'1 al 4 de novembre. El congrés portava com a lema: «també vosaltres donareu testimoni» (Jn 15,26-27), i s'ha celebrat a la Catedral de València. El congrés ha estat convocat per la Conferència Episcopal Espanyola i la Diòcesi de València, que ha acollit aquest esdeveniment. Ponències, tallers, experiències, nous moviments eclesials, iniciatives pastorals, celebració de l'Eucaristia, compartir amb les diferents delegacions existents... han estat «elements diferents» d'aquest congrés. Tres dies intensos dedicats a repensar la Pastoral Juvenil, en un moment en el que se'ns demana creativitat. La Delegació de Joventut de Lleida hem participat i hem gaudit d'aquests dies juntament amb el Sr. Bisbe Joan Piris. Desitgem que aquest esdeveniment ens ajudi a impulsar la Pastoral Juvenil del nostre bisbat. Podeu consultar les ponències i els diferents materials en el web: <http://www.cnpj2012.es/>.

Trobada de Vida Creixent de la Diòcesi de Lleida a les Borges Blanques

Els grups de Vida Creixent de la Diòcesi de Lleida, provinents de Lleida capital, Artesa de Lleida, Aitona, Juneda, Alguairó i Almenar, s'han reunit aquest passat 7 de novembre a les Borges Blanques. En total, unes 90 persones s'han trobat en un acte de convivència, alegria i amistat.

Després de celebrar l'Eucaristia a l'església parroquial de les Borges, oficiada per Mn. Batista i Mn. Moré, en la que s'ha ressaltat la virtut de la caritat del beat P. Palau i de Sta. Teresa Jornet, els participants han vi-

sitat la Cooperativa de Sant Isidre, que enguany compleix 100 anys de la seva fundació. Un dinar de germanor ha conclòs la jornada.

Curs de la Lectio Divina: teoria i pràctica

A l'IREL s'oferta, aquest any, el curs de la Lectio Divina, amb els objectius d'aprendre a pregar amb la Paraula de Déu, escoltar els signes dels temps i fer la inculturació fe i vida; a càrrec de Mn. Daniel Turmo Gargallo, serà impartit els dimarts, de l'11 de desembre al 12 de febrer.

Els continguts són els següents:

- Què és la Lectio Divina.
- Història, evolució i actualitat.
- Casos pràctics; com pregar amb els textos bíblics.
- Recapitulació i compartir experiències.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 20 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

- **Diumenge 2 de desembre: 1r Diumenge d'Advent (C)**
  - Convivència vocacional de joves.
  - A les 12 h, confirmacions a lvars de Noguera.
- **Dilluns 3 de desembre:**
  - Consell Presbiteral.
  - Reunió de l'Arxiprestat de Gardeny.
- **Dimarts 4 de desembre:**
  - A les 19.45 h, primer curs Alpha a la Diòcesi de Lleida, a la Casa de l'Església Diocesana (Acadèmia Mariana).
- **Dimecres 5 de desembre:**
  - Trobada de mossens de l'arxiprestat del Baix Urgell-Garrigues.
- **Divendres 7 de desembre:**
  - Consell Episcopal.
- **Dissabte 8 de desembre: Festa de la Immaculada**
  - A les 12 h, Missa a la Catedral.
  - A les 17 h, ordenació de diaconat del Sr. Benjito (Claretians).
  - A les 18 h, Hora Santa a la Catedral.

AYUDANDO A VIVIR

Ojalá oigáis su voz

Puede resonar lejana pero hay que estar en silencio, poner atención y seguir las señales. Además de los muchos ruidos que pueden confundir e impedirnos identificarla, están las naturales dificultades para escucharla.

Todos y cada uno de nosotros estamos llamados a cumplir un papel en la vida. A esto le llamamos vocación, llamada particular que Dios hace a cada persona para participar de una manera especial en su Proyecto y debemos observar las señales que nos da en la vida ordinaria. Puede venir acompañada de una cierta atracción sin saber por qué, es algo que nos gusta o nos apasiona, lo que quisiéramos «ser» y a lo que nos sentimos llamados. Quizá porque hemos conocido a alguien que era así, o se nos ha hablado del asunto, o porque lo hemos visto en un reportaje.

Hace algunos miles de años Dios, por medio del profeta Isaías, habló así a su Pueblo, a quien había llamado para Él: «Escucha, Israel, pueblo de Jacob, mi siervo, a quien yo he elegido, pueblo descendiente de mi amigo Abraham: Yo te saqué del

confín de la tierra, te llamé desde el rincón más alejado y te dije: «Tú eres mi siervo». Yo te elegí y no te he rechazado. No tengas miedo, pues yo estoy contigo; no temas, pues yo soy tu Dios. Yo te doy fuerzas, yo te ayudo, yo te sostengo con mi mano victoriosa» (Is 41,8-10).

Descubrir la propia vocación no es cosa de un día, es un proceso que lleva tiempo y que requiere perseverancia, abrir los ojos, los oídos y sobre todo el corazón para saber escuchar la voz de Dios. Sería bueno meditar la vocación de Samuel (1Sam 3,1-10) que termina con aquella conocida respuesta: «Habla, Señor, que tu siervo escucha.»

Dios sigue llamándonos por nuestro nombre a colaborar con Él en la construcción de un mundo diferente: Samuel no sabía lo que Dios iba a pedirle, pero se entregó a Él y se dispuso a escucharlo. Tuvo la ayuda inestimable de Elías que le enseñó a vivir a la escucha. Ojalá encontremos nosotros mediaciones como la de Elías: en casa, en el colegio, en el trabajo, en la parroquia. Dios no se complace en cristianos que se conforman siendo simples

espectadores en la vida o «yendo a Misa los domingos» y poco más. Dios nos llama a hacer mucho más por Él y por los hermanos en esta vida.

Durante este Año de la Fe, podríamos hacer el propósito de escuchar la voz de Dios que nos puede hablar de muchas maneras. Debemos estar con el corazón atento. Expresémosle nuestra disposición a descubrir cuál es la vocación a la que nos está llamando, y pidámosle fuerzas para perseverar en la búsqueda y en la respuesta a lo que nos pida: «No me habéis elegido vosotros a mí; soy yo quien os he elegido a vosotros y os he confiado la misión de ir por todas partes y dar fruto, y un fruto que dure» (Jn 15,16).

La búsqueda de la vocación no siempre es fácil, porque no se muestra de una forma tangible. Hay que seguir buscando sin saber muy bien qué encontraremos, pero dispuestos a tomar decisiones.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737